

РЕШЕНИЕ

№ 1576

гр. Варна, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20213100501732 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе пред вид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по **въззивна жалба** вх. № 288565/27.05.2021 г. от „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Неофит Бозвели“, № 70 срещу **Решение № 261502/29.04.2021 г.**, по гр.д. № 2576/2020 г. на ВРС, XXV с., **с което е прието за установено, че дължи на „ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Д-р Пюскилиев“, № 78, ет. 1, офис 1, разликата над сумата 1985.00 лв. до установената сума 4831.55 лв., представляваща дължим остатък от главница по фактура № 1016/13.12.2018 г., издадена за извършени локални разходи в Китай и морско навло за транспорт на контейнер № FCIU2463350, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението – 12.12.2019 г., до окончателното изплащане, както и разликата над сумата 68.92 лв., да установената сума 167.76 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.08.2019 г. – 11.12.2019 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, за които е издадена Заповед по чл. 410 ГПК, по ч.гр.д. № 20503/2019 г., на ВРС, XIX с.**

Въззивникът сочи, че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че от събраните доказателства се е установило, че стойността на локалните разходи и морско навло следвало да бъдат в размер на 4000.00 лв. Соци, че не са били събрани

безспорни доказателства за реалното извършване на локалните разходи, както и за техния размер. Излага коментар на представените от страна на ищеца писмени доказателства и тяхната доказателствена стойност. Оспорва изводите, до които първоинстанционния съд е достигнал след анализ на доказателствата. Счита, че по безспорен начин се е установило плащането на сумата 1500.00 лв., извършено в началото на месец декември 2018 г. Във връзка с частичната неоснователност на главната претенция, оспорва частично основателността и на акцесорната такава. По съществото на спора отправя искане за отмяна на атакуваните части от решението и отхвърляне на предявените искове. В с.з. не изпраща представител.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемата страна „Юникарго Транс“ ЕООД, депозира писмен отговор, в който счита решението за правилно и законосъобразно. Счита, че твърденията на въззивника във връзка със стойността на локалните разходи и морско навло за транспорт не кореспондират с неговото поведение, тъй като същият е приел оферта за транспорт при стойности от 997 щ.д. локални разходи в Китай и 1825 щ.д., морско навло. При такива параметри е била издадена и процесната фактура, която също е била приета от въззивника без възражения. Счита, че събраните свидетелски показания за извършено плащане на сумата 1500.00 лв. са негодни да установят това обстоятелство, тъй като и двамата свидетели нямат преки впечатления от срещата между двамата управители, нито от извършено плащане на подобна сума и основанието за това. Като неоснователни преценява възраженията за неоснователност на акцесорния иск. По същество отправя искане за потвърждаване на атакувания съдебен акт в атакуваните му части. Претендира разноски. В с.з. чрез процесуален представител поддържа отговора на въззивната жалба.

Варненски Окръжен Съд по предмета на спора, съобрази следното: Производството пред ВРС е образувано по предявен от „Юникарго Транс“ ЕООД, установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД за приемане за установено, че „Файър Про Тех“ ООД дължи сумата **4831.55 лв.**, представляваща дължима част от главница по фактура № 1016/13.12.2018 г., за извършени локални разходи в Китай и морско навло за транспорт на контейнер № FCIU2463350, сумата 169.10 лв., обезщетение за забава за периода 09.08.2019 г. – 12.12.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 12.12.2019 г., до изплащането, **за която сума е издадена Заповед по чл. 410 ГПК, по ч.гр.д. № 20503/2019 г., на ВРС, XIX с.**

Ищецът твърди, че по силата на трайни търговски отношения с ответника и след отправена оферта, му било възложено извършването на локални разходи в Китай и морско навло за транспорт на контейнер № FCIU2463350 по маршрут Шанхай - Варна. Локалните разходи в Китай се изразявали в заплащане на вдигането на стоката от адрес в Китай; товаренето ѝ на контейнер и запазване на място за кораба; извозване от адрес до пристанището; митническо представителство; изготвяне на документи и товарителница за транспорт. Стойността на локалните разходи в Китай била в размер на 997.00 долара, а стойността на навлото за транспорт – 1825.00 долара, общо 2822 долара. За извършената

услуга била издадена фактура № 1016/12.12.2018 г., на стойност 5015.00 лв. Сочи, че на 08.08.2019 г. ответникът заплатил по банков път сумата 665.00 лв., от които 150.00 лв. били отнесени за погасяване на задължение по фактура № 1598, а останалите 515.00 лв. – за процесната фактура. С това плащане била погасена лихва в размер на 331.55 лв. за периода 14.12.2018 г. - 08.08.2019 г. и сумата 183.45 лв. била отнесена към главницата. Въпреки многократните разговори сумата не била заплатена от ответника, което обосновало и правния интерес на ищеца да предприеме принудителното ѝ събиране.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който е изразено становище за частична неоснователност на иска. Не оспорва наличието на търговски отношения между страните във връзка, с които ответникът е възложил на ищеца извършването на локални разходи в Китай и морско наvlo за транспорт на контейнер № FCIU2463350. Твърди се, уговорка между страните за стойност на възложената работа в размер на 2300.00 щ.д., или 4000.00 лв. Излага, че в началото на декември 2018 г. на ищеца била заплатена сумата 1500.00 лв. На 08.08.2019 г. била заплатена сумата 665.00 лв., от които 515.00 лв., била предназначена за погасяване на дължимата главница по издадената процесна фактура. Оспорва извършеното от ищеца погасяване на лихва, в размер на 331.55 лв. Счита, че от дължимата сума 4000.00 лв., следвало да бъде приспадната заплатената сума общо в размер на 2015.00 лв., след което дължима оставала сума в размер на 1985.00 лв. По същество, отправя искане за отхвърляне на предявения иск за разликата над посочената сума до предявения размер. Оспорва се претенцията за присъждане на мораторна лихва в размер на 169.10 лв., за периода 09.08.2018 г. - 12.12.2019 г. и за законната лихва. Оспорва се претенцията за разноси като се твърди, че ответникът не е ставал повод за предявяване на иска.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъдат разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, съставът на ВОС съобрази следното: Атакуваното съдебно решение е постановено от надлежен съдебен състав, в границите на предоставената му правораздавателна компетентност и съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК. Искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, е предявен в границите на предвидения в закона преклузивен едномесечен срок и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 20503/2019 г., на ВРС, XIX с. Произнасянето на ВРС съответства на заявената за разглеждане претенция, поради което обжалваното решение е **валидно и допустимо**. Следва

да бъде посочено, че изводът за допустимост на постановеното решение в атакуваната му част не може да бъде разколебан от посочената от първоинстанционния съд неправилна привръзка с нормата на чл. 327 ТЗ, касаеща правилата за договор за търговска продажба, какъвто в случая не са налице данни да е бил налице. Фактите по делото водят до извод за приложимост на правилата на спедиционния договор, обективирани в разпоредбите на чл. 361 и сл. ТЗ.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Предмет на въззивното производство е частта от решението, с която искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. Чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. Чл. 361 ТЗ е уважен за разликата над сумата 1985.00 лв. до установената сума 4831.55 лв., представляваща дължим остатък от главница по фактура № 1016/13.12.2018 г., издадена за извършени локални разходи в Китай и морско навло за транспорт на контейнер № FCIU2463350, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението – 12.12.2019 г., до окончателното изплащане, както и разликата над сумата 68.92 лв., да установената сума 167.76 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.08.2019 г. – 11.12.2019 г.

По оплакванията във въззивната жалба.

Предвид характера на предявения иск, с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК – иск за установяване съществуването на вземането по заповедта за изпълнение и предвид разпределението на доказателствената тежест при този вид искове, ищецът се явява страната в процеса, върху която пада доказателствената тежест за доказване на предпоставките довели до дължимост на претендираната сума и наличието на такова задължение. В тежест на ответника е доказване изпълнението на поетите задължения точно и в срок или други правопогасяващи възражения.

В разглеждания случай не е било предмет на спор между страните обстоятелството, че между тях са съществували трайни търговски отношения, в рамките на които ответникът е възлагал, а ищецът осъществявал международен транспорт на стоки.

Както бе посочено по-горе приложими към настоящите отношения са правилата на спедиционния договор, съдържащи се в разпоредбите на чл. 361 и сл. ТЗ и по препращане и съответно правилата на комисионния договор. Така съобразно разпоредбата на чл. 356, ал. 1 и 2 ТЗ, доверителят е длъжен да приеме от комисионера резултатите от изпълнителната сделка, да прегледа стоката, придобита за него, и да го уведоми незабавно за установените недостатъци или липси, както и да поеме задълженията, които комисионерът е поел към третото лице. Доверителят е длъжен да заплати на комисионера направените разноски за изпълнение на поръчката и уговореното възнаграждение. Когато не е уговорено възнаграждение, се дължи обичайното.

От представената от ищеца кореспонденция по ел. поща се установява, че на 02.05.2018 г. ответникът е бил уведомен за цената за извършване на превоза и за стойността на локалните разходи. По делото не само, че не са налице данни за оспорване от страна на ответника на тази предложена цена, но и видно от изпратено от него електронно писмо от 10.10.2018 г., между страните е разменяна кореспонденция досежно детайли по извършване на превоза. От изложеното съдът намира, че се налага извода, че договорът е бил сключен между страните при цена 997 щ.д. разходи и 1825 щ.д., навло. Въззивният съд намира, че горния извод, не може да бъде разколебан и от ангажираните от ответника гласни доказателства за установяване на цената на спедиционната услуга, чрез разпита на св. Богомил Банков, баща на управителя на ответното дружество. На първо място, съдът намира, че този свидетел е заинтересован от изхода на спора, предвид роднинските му връзки. На следващо място показанията му са противоречиви – от една страна заявява, че е работил в ответното дружество за периода 2001 или 2002 г. до 2020 г., а впоследствие заявява, че фактът, че е в роднински връзки нямал нищо общо, защото не бил назначаван в ответното дружество. На следващо място навсякъде в показанията си свидетелят споделя да е присъствал на среща между управителите на двете дружества, в която се е договарял транспорт на пожарогасители. Очевидно тези срещи нямат касателство със спора по делото, доколкото предметът на превоз по конкретния договор е различен.

Между страните не е бил повдиган спор по обстоятелството, че стоката, чийто превоз е извършен с контейнер № FCIU2463350 и остойностен от ищеца с издадената фактура № 1016/13.12.2018 г., е била надлежно получена без възражения от ответника. Не са налице твърдения и кореспондиращите им доказателства, при приемане на стоката ответникът да е уведомил ищеца относно съществуващи недостатъци, било в количествено, било в качествено отношение, или пък да е бил повдиган спор относно начина на превозването ѝ или цената на осъществения превоз. Не са налице данни и в този момент да е повдиган спор относно цената на извършената работа.

Както бе посочено по-горе след като при сключването на договора е договорена стойност на локалните разходи – 997.00 щ.д., то въпросът за доказването на реалното им извършване и стойността им не стои между страните. Това е така, защото не се твърди, а и доказва между тях да е била постигана уговорка локалните разходи направени от ищеца, да подлежат на възмездяване едва след доказването им по вид и размер, а напротив тяхната стойност е била предварително уговорена. Поради изложеното събираните доказателства за реалното извършване, вида и стойността на локалните разходи няма да бъдат обсъждани от въззивния съд.

След като ответникът е приел, без забележки и възражения, стоката доставена му от ищеца, то той дължи заплащане на стойността на разносните направени от ищеца за нейния превоз и уговореното възнаграждение. В подкрепа на този извод е и установеното от заключението на ССЕ, изслушано пред първоинстанционния съд, от което се установява, че процесната фактура № 1016/13.12.2018 г. е била осчетоводена при ответника, взети са

съответните счетоводни записвания, включена е в Справка-декларация за ДДС за данъчен период м. декември 2018 г. и по нея е извършено частично плащане по банков път в размер на 515.00 лв., на 08.08.2019 г.

От страна на ответника се твърди извършването на частично плащане по издадената фактура в размер 1500.00 лв., в началото на м. декември 2018 г. За установяване на този факт са събрани единствено гласни доказателства, които съдът намира, че са недостатъчни да установят реалното извършване на подобно плащане и неговия размер. На първо място, нито един от двамата свидетели не е присъствал на реалното предаване на такава сума, при което да е било посочено, че основанието за това предаване е именно процесния договор между страните. При това положение, показанията на свидетелите, единия баща на управителя на ответното дружество, дали сумата е била приготвена, броена и т.н. не могат да заместят доказването главно и пълно, на факта на реалното ѝ предаване именно на посоченото от ответника основание. Отделно от това следва да бъде отбелязан и факта, че от събраните специални знания не се установи и в счетоводството на ответника подобно плащане да е намерило отражение, чрез намаляване на размера на осчетоводеното задължение, което би било нормално, доколкото се твърди плащане между търговци, водещи счетоводство. Поради което и се налага извода, че подобно частично плащане не се е осъществило.

В заключение, първите три оплаквания във въззивната жалба се преценяват от въззивния съд като неоснователни.

Не така стои обаче въпросът с оплакването досежно начина, по който е отнесено от ищеца извършеното частичното плащане в размер на 515.00 лв. Не се спори между страните, а и се установява последством заключението на ССЕ, че на 08.08.2019 г. по сметка на ищеца е постъпила сумата 665.00 лв., наредена от ответника. Като основание за извършеното плащане е посочено: по фактура 1598 – 150 лв. и по фактура 1016 – 515 лв. Отново от заключението и от приложенията към него, се установява че при ищеца задължението на ответника възлиза на 4500.00 лв., т.е. сумата 515.00 лв. е била отнесена към плащане на главницата, каквото е посоченото основание за плащането ѝ. Вещото лице уточнява в с.з., че и при двете дружества задължението по фактура възлиза на сумата 4500.00 лв. Твърденията на ищеца, че част от сумата е била отнесена за погасяване на задължение за обезщетение за забава не се подкрепят от събраните доказателства.

При това положение, предявения иск за главницата се явява основателен до размера на сумата 4500.00 лв., а за разликата над тази сума до заявения за разглеждане и уважен размер от 4831.55 лв. - неоснователен. Въззивната жалба се явява основателна в тази част, поради което атакуваното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен. В частта за разликата над сумата 1985.00 лв. до дължимия размер главница, жалбата се явява неоснователна, а атакуваното решение ще следва да бъде потвърдено.

В резултат от изхода по главната претенция на уважаване подлежи и акцесорната такава за обезщетение за забава. Ищецът претендира обезщетение за забава за периода от деня следващ частичното плащане – 09.08.2019 г. до деня на подаване на заявлението в съда – 12.12.2020 г. Съобразно периода предмет на въззивна жалба 09.08.2019 г. – 11.12.2020 г., за този период ще следва да бъдат извършвани и изчисленията за размера. Въззивния съд с помощта на калкулатор от ПИС „Апис“ установи, че дължимото за този период обезщетение възлиза на сумата 156.25 лв. Следователно предявения иск се явява основателен до размер на сумата 156.25 лв., а за разликата над тази сумата до уважения размер от 167.76 лв. – неоснователен. Въззивната жалба се явява основателна в същата част, поради което атакуваното решение ще следва да бъде отменено и постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен. В частта за разликата над сумата 68.92 лв. до дължимия размер обезщетение за забава, жалбата се явява неоснователна, а атакуваното решение ще следва да бъде потвърдено.

На осн. чл. 214, ал. 2 ГПК дължима се явява и законната лихва върху главницата, считано от депозиране на заявлението в съда – 12.12.2020 г. до изплащането.

По разноските.

Предвид изхода от спора, на ревизиране, съобразно уважената част от иска подлежат разноските в заповедното производство. От претендираните от ищеца, в общ размер 592.01 лв., дължими са 551.24 лв., до който размер следва да бъде постановено осъждането на ответника, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

За първоинстанционното разглеждане на делото, съразмерно с уважената част от иска, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца от претендираните 1161.25 лв., на присъждане подлежат 1081.27 лв. За първа инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника от претендираните 420.00 лв. разноски, дължими се явяват 28.93 лв.

За въззивна инстанция на въззивника, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, съобразно обжалваемия интерес и уважената част от въззивната жалба, от претендираните разноски 81.93 лв., дължима се явява сумата 9.54 лв.

За въззивна инстанция на въззиваемия, на осн. Чл. 78, ал. 1 ГПК, от претендираните разноски 480.00 лв., дължима се явява сумата 424.09 лв.

Мотивиран от изложеното, съставът на ВОС,

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 261502/29.04.2021 г., по гр.д. № 2576/2020 г. на ВРС, XXV с., в частта, с която е уважен предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, за приемане за установено, че „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002 дължи на

„ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, за разликата над сумата 4500.00 лв. до сумата 4831.55 лв.; над сумата 156.25 лв. до сумата 167.76 лв. и в частта за разноските, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска за приемане за установено, че „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Неофит Бозвели“, № 70 **дължи на „ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Д-р Пюскюлиев“, № 78, ет. 1, офис 1 разликата над сумата 4500.00 лв. (четири хиляди и петстотин лева), до предявения размер от 4831.55 лв. (четири хиляди осемстотин и тридесет лева и 55 ст.),** представляваща дължим остатък от главница по фактура № 1016/13.12.2018 г., издадена за извършени локални разходи в Китай и морско навло за транспорт на контейнер № FCIU2463350, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението – 12.12.2019 г., до окончателното изплащане **и за разликата над сумата 156.25 лв. (сто петдесет и шест лева и 25 ст.), до установения размер от 167.76 лв. (сто шестдесет и седем лева и 76 ст.),** представляваща обезщетение за забава за периода 09.08.2019 г. – 11.12.2019 г., на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ, за които суми е издадена Заповед по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 20503/2019 г., на ВРС, XIX с.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261502/29.04.2021 г. , по гр.д. № 2576/2020 г. на ВРС, XXV с., в останалата му обжалвана част, с която е уважен предявения иск за приемане за установено, че „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002, **дължи на „ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, разликата над сумата 1985.00 лв. (хиляда деветстотин осемдесет и пет лева), до установения размер от 4500.00 лв. (четири хиляди и петстотин лева),** представляваща дължим остатък от главница по фактура № 1016/13.12.2018 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението – 12.12.2019 г., до окончателното изплащане **и за разликата над сумата 68.92 лв. (шестдесет и осем лева и 92 ст.), до установения размер от 156.25 лв. (сто петдесет и шест лева и 25 ст.),** представляваща обезщетение за забава за периода 09.08.2019 г. – 11.12.2019 г., на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ, за които суми е издадена Заповед по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 20503/2019 г., на ВРС, XIX с.

В необжалваната му част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Неофит Бозвели“, № 70 **да заплати на „ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Д-р Пюскюлиев“, № 78, ет. 1, офис 1, сумата 551.24 лв. (петстотин петдесет и един лева и 24 ст.),** представляваща разноски за заповедното производство, сумата 1081.27 лв. (хиляда осемдесет и един лева и 27 ст.), разноски за първа инстанция и сумата 424.09 лв. (четиристотин двадесет и четири лева и 09 ст.), разноски за въззивна инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „ЮНИКАРГО ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Д-р Пюскюлиев“, № 78, ет. 1, офис 1 **да заплати** на „ФАЙЪР ПРО ТЕХ“ ООД, ЕИК 201130002, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Неофит Бозвели“, № 70, сумата **28.93 лв. (двадесет и осем лева и 93 ст.)**, разноски за първа инстанция и сумата **9.54 лв. (девет лева и 54 ст.)** разноски за въззивна инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____